

(המשך מעמוד 29)

האם זוהי עייפות שבאה בעיקבות המלחמה?

רבר כזה יכול לעייף, זה נכון. אבל לא זה מה שהביא אותי לנסוע. קיבלתי את ההצעה לעבור במכון קרנגי, אבל לא יכולתי להתפנות. רציתי לחכות לסיכומי הוועדה. רק כשהתפנית, נענית. הייתי זקוק לפרספקטיבה שונה. במכון אני עוסק במחקר. זה עתה גמרתי עבודה בנושא היחסים במשולש סוריה-ארצות הברית-ישראל מאז שאסר עלה לשלטון.

קציני צה"ל חזרו הזעזעו מלבנון. הם אמרו שהלבנונים אמרו להם במפורש שהם לא "לחמו נגד הסורים"

● בארצות הברית הסכתו שרשון מאור מקובל וסופולארי על אמצעי-התיקשורת.

אני רוצה למעט בדיוורים על עצמי. זה לא טוב ולא בריא. פונים אלי ואני מפרסם הרבה מאמרים, וזה משום שנושא המיוחדתיכון נמצא בשיא החדשות, במיוחד בתקופה שהמארינס ישבו בכיור.

● בעת, בשאתה שם, אתה יכול להשוות בין אמצעי-התיקשורת האמריקנים לישראליים...

קודם כל, הם עשירים יותר וגם להם יש המון כינוניות. הם עוסקים במיליון דברים. הטובים הם באמת טובים מאוד, אבל יש המון עיתונאים שהם באמצע. ולא כל מי שנחשב שם כסופרדופר באמת מבין עניין. אחד מהסופרדופרים הומין אותי לארצות הברית. דיברנו על המיוחדתיכון. אמרתי לו, כי לדעתי, בעת הקרובה סוריה תהפוך כוח מרכזי בלבנון. הוא אמר שאני טועה ולא מבין שום דבר.

גם שם דופקים את העיתונות. לגרנד לא לקחו עיתונאים. שם לא אוהבים את העיתונות. במיוחד האיש ברחוב. גם אצלם כמו אצלנו, יש איבוד של אמנות. והי ראקציה למלחמה וויאטנאם וכעס על אמצעי-התיקשורת האלקטרוניים שנהגו ביהירות.

גם הממשל שם לא אהב את העיתונות. הם מאמינים שאם לא תהיה עיתונות יהיה בסדר. ואם העיתונות לא תדבר יותר מדי, כולם יהיו פטרוטיים. יש להם כעיה דומה עם הדימוי האומי. גם הם, כמונו, אוהבים את הניצחון הקל. ● אמצעי-התיקשורת האמריקניים מרבים לעסוק במיזרח-התיכון, האם גם האיש ברחוב מתעניין במרחב?

הסיקור של ניויורק טיימס על לבנון פי אלף טוב יותר מהסיקור של העיתונות הישראלית. 65 עיתונאים עוסקים בנושא מכל ההיבטים: מתל-אביב, מרמשק, מביירות. אנחנו תקועים בהיבט הישראלי, במה שעושים לנו

התחלתי לפחד מאריק שרון כשהבחנתי שהוא מוכן להגיד על כל הקופה הלאומית

בלבנון, וגם זה הולך ונבלע. אחת התחושות שלי בביקור הנוכחי, היא שהתקנינו. תראי איפה שמים בעיתון ידיעות על חיילים שנהרגו בלבנון. תשוויו את זה לאיך שסיקרו את הנפגעים במלחמת ההשדה לאורך התעלה.

בקשר לרחוב האמריקאי — פעם, בישיבת הממשל, אמר משה: "הרחוב הישראלי חשוב" ואז אמר בורג: "איוה רחוב" בדיוק כך באמריקה. ברושגטון מתעניינים יותר. לאיש ברחוב יש גם מרכזאמריקה עם עליות וירידות חדות. ואמצעי-התיקשורת מתעניינים מדי מאוד. איס למנהיגים יש בעיות עם הארץ, הם לא יתנו פיס על פגישת אמין ואסר בדמשק. למרות התפנית במצב בלבנון, למרות שזו הליכה לקנוסה. אמצעי-התיקשורת באמריקה זה בינוס.

● ובאריק?
אני מקווה שיש עריין שליחות. כך אני רואה את זה — כשליחות. לא כאדיאליזם. אבל כדרך להביא את הדברים ולהסביר אותם. זה חלק מהשליחות.

ספורט

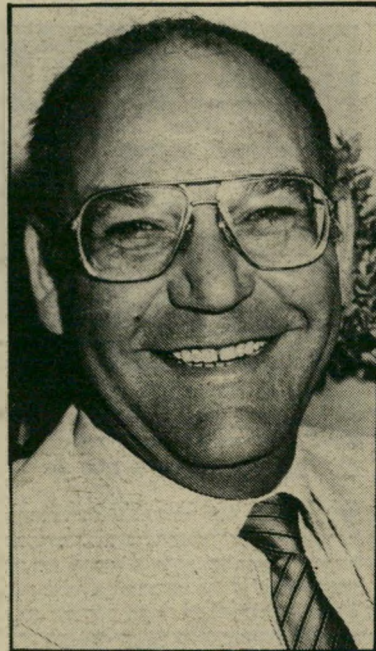
כדוריד

איך להיות ראשונים

מאז שמכבי ראשון-לציון העפילה לחצי-גמר גביע אירופה למחזיקות גביע נשפכה הרבה אינפורמציה חיובית על הקבוצה שהצליחה לעשות היסטוריה במושגים של הכדוריד הישראלי. אלא שכל האינפורמציה מהסוג האחר נשארה גנוזה בין כותלי המועדון הראשוני. כי מי שעלה לגרולה כימיה המפוארים של מכבי ראשון-לציון היה הספנסר שלה, שמואל אולפניר, שזכה במחמאות רבות על פעילותו העניפה בקבוצה ותורמתו הנכבדה, בעיקר בנושא הפיננסי.

אך אולפניר הוא לא סתם ספנסר מן השורה. המסתפק בלדת כסף. הוא גם חבר הנהלה בכיר, העוזר לתת מדיניות שהיא לא תמיד לרוחם של השחקנים. אולפניר, הקבלן הראשוני, שהתראיין בחודשים האחרונים רבות לעיתונים, לא מאפשר לשחקניו להגיע לאמצעי-התיקשורת, אלא אם זה עובר דרכו. הלחץ של שמואל ("סס") אולפניר על פיות השחקנים יצר הרגשות רבות משחקנים לכלי-התיקשורת, כי סס לימד אותם, שגם כאשר הם באים ומבקשים היתר להתראיין הם לא מקבלים את האישור.

דולארים זרמנו במחמאות. מאז שעלתה מכבי לגרולה כולם ערים לרכש שחקנים

ספנסר אולפניר
אין אישור להתראיין

שעושה הנהלה. כך רכשה הקבוצה את אורי סלע שנחשב לשוער הכדוריד מס' 1 במדינה. כך רכשו גם את רפי קוט, הרכז, ואת השוער הבינלאומי אהרון שולמן ממכבי פתח-תיקוה. הרכישות האחרונות היו לפני שנתיים, ואז הוחלט במכבי לכת על גרול כדי לתפוס תוארים ולהוציא את ההגמוניה מקבוצות הפועל. בעיקר מהפועל רחובות. שהיתה מס' 1 במדינה במשך שנים. ואומנם הרכישות עשו את שלהן. מכבי ראשון-לציון התחילה להמריא לפיסגת הכדוריד ובשנתיים האחרונות התמודדה על אליפות הליגה כשהיא זוכה, אשתקד, גם בגביע המדינה.

התוארים והגביעים שהתחילה מכבי ראשון לאסוף רק עוררו את תאבונם של מנהליה. כשהפועל חולון עברה לפני פירוק קפצה מכבי ורכשה את מרבית השחקנים הטובים. מעשים אלה של הקבוצה הראשונית הפכו לצנינים בעיני קבוצות הכדוריד האחרות בליגה. אלה רצו גם כן לרכוש ולהתחזק, אך כספיו של אולפניר קרצו יותר לכל כדורידן בארץ, שעד לא מזמן שיחק כדוריד בלי לקבל אגורה שחוקה. בעוד שבשאר ענפי הספורט הדולארים זרמו כמים.

ידידה בכדוריד ובמכבי. השנה הובא לקבוצה גם הכוכב מס' 1 בכדוריד, יואב דרוקר ממכבי תל-אביב. על פי פרסומים ניקנה השחקן בסכום של 30 אלף דולר. הנחשב לסכום מפוצץ בכדוריד, שערין לא הפך מיקצועני בארץ.

רכישתם של הכוכבים היתה אמורה להעצים ולפאר את הקבוצה, אך המאבק האישי הקשה, הסמוי, שנוצר בין כוכביה-החץ שהתוספו לבין כוכביה-הבית הפך העונה לרועץ לקבוצה. כך,

תעלולי השופט

השופט הבינלאומי צבי שריר מוערך בחוגי הכדורגל כשופט טוב. אלא שמדי פעם נחה עליו רוח פורמית וסממן תיאטרי מופיע בהחלטותיו על המיגרש. כך קרה גם בשבת על מיגרשה של ביתר תל-אביב בשכונת התיקוה. שלוש פעמים חזו הצופים כמו עתידם בתעלולי הקונרסיים של השופט שריר.

פעם אחת כשמאמן הפועל תל-אביב, צביקה רוזן, עמד קרוב (וכדורגל) לקו המיגרש, משם שאג את הוראותיו לשחקנים. באותו רגע רץ השופט שריר לעבר רוזן הצעק אל הקהל: "להוציא אותו" כשענה בשלילה, החליט להשאירו.

בפעם השנייה, כשהסתיימו 90 הדקות הראשונות של משחק שמינית גמר הגביע והתוצאה 0:0 הצביעה על המשך המישחק עד להכרעה. ניגש השופט אל השחקנים המיועדים ומסר: "תידעו, יש לכם עוד 30 דקות לרוץ פה". בפעם השלישית, כששרק לעבירה נגד "שוקי" נומדר, בגין פגיעה בשוער אריה בירדאנו ונומדר רגז על ההחלטה, שאג השופט שריר לעברו: "אני בטח לא היפילתי אותו".

הדממת במלג'א. מי שהבי נהנה מההצגות של השופט היה הקהל. זה הוסיף לו לשא, שעברו שילם במיטב כספו. השאלה הנשאלת בחוגי הספורט היא האם רמזות של שופט במיגרש כדורגל, בו כל תוכחים רציניים עד מאד — צריכה להיות כזאת?

ומה עוד שכאשר מתחבמים עם שריר, הוא מגיב אחרת: לפני ודחש, כאשר ניסים בירד,

למשל, היריבות בין אהרון שולמן, השוער, לבין מתחרו על התפקיד, אורי סלע. שניהם נחשבים לשוערים טובים ולא נותר, אלא לחלק את המישחקים ביניהם בשיטת הטכנים כצבא — שבו אתה ושברו אני".

ההרפות מהקבוצה מספרות שקורה לעיתים קרובות שלפני משחקים חשובים נשאר שולמן לשמור על השער בשני מישחקים בזה אחר זה, כדי שבמישחק החשוב יעמוד אורי סלע. מצב זה מביא את שולמן לתיסכול, למרות הסכום המכובד שהוא משלשל לכיסו במשך העונה. רכש מתוסכל נוסף הוא שלמה אלמוסילינו ממכבי תארים רמת-גן. שאינו משתתף מספיק במישחקים, כמוהו רפי קוט שהמאמן יוצא בריח-המועצות יעקב סנדלר ממעט לשתפו, עובדה שגורמת לירידה בכורש ובמוראל כאחת. יש כאלה המצביעים על אוחל-ידו של המאמן הרוסי, שלמרות שהצליח להגיע להישגים יפים עם הקבוצה לא מצליח לרסנה מבחינה מישמעית. מה שלא היה לפניו עם איגור ביאליק.

הפרש שלוש נקודות. תמונת-המצב הנוכחית של מכבי ראשון-לציון יצרה בעת המישחק מצב סטפסל השחקנים יחדש כמרקחה. השחקנים היושבים על הספסל לא נמנעים לזרוק הוראות בקוליקולות, ללא כל פיקוח או רסן. אם הם וחלילה, החליט המאמן סנדלר להחליף שחקן, יוצא השחקן ומתחיל בהנהגות פרועות ותוך כעס בולט הוא בוט כדלת או בספסל הקרוב וצועק בקול קולות: "איוה מאמן איוויו".

המאמן, שנחשב לסאקטיקן מעולה בכדוריד וידע שהביא איתו מרוסיה, שם הספיק לאמן גם את נבחרת רוסיה בכדוריד, לא מצליח לתכונות הנוספות שמאמן זקוק להם כדי ליצור קבוצה יציבה בעלת מישמעת. כך יוצא שגם הוועדה המיקצועית של הקבוצה מייצעת למאמן איוה שחקנים ישחקו ומתי.

כל המצב מתנבל לקבוצה כסופה של רבר, אומר אוהד הקבוצה המעורה בענייניה. הם רוצים להשיג אליפות בכל מחיר, דווקא במישחקים המכריעים, כמו המיגרש מול הפועל רחובות, מנוצחת הקבוצה. ואכן הפועל רחובות מובילה בטבלה בהפרש של שלוש נקודות.

כדורסל

מחשבה שנייה

קבוצות הכדורסל מתחילות בימים אלה בהתארגנות לקראת העונה הבאה. מדובר בחיגור בשחקנים אמריקאים ומקומיים. אך

שופט שריר
בלי כרטיס אדום

שחקן מכבי פתח-תיקוה פלט לעברו של שריר, אשר שפט את המישחק, כל השופטים ליצנים. הוא חסך על כך כרטיס אדום והדחק בגינו למסר מישחקים.

תוכניות שונות, שהיו לקבוצות בתחילת העונה, לגבי התיגבור הזר, השתבשו, כנראה, ומחייבות מחשבה שניה.

כידוע, מצא הקבוצות טריקים שונים בשנים האחרונות בקשר לאיזוןם של כדורסלנים אמריקאים, שאינם יהודים, ואת כדי שיוכלו לשחק בליגה הישראלית. אך השנה קיבל הנושא מימד חדש, בעיקבות פסק-הדין של בית-הדין הגבוה לצדק, שפסק בעניינם של שחקני מכבי פתח-תיקוה ששוררו רעש כשנתפסו נשותיהם בנישואין פיקטיביים בנמל-התעופה בלוד.

פסק-הדין הזה יקשה מאוד מעתה על קבוצות לאורח שחקנים, כי בעיקבות פסק-הדין נקט משרד-הפנים בעמדה נוקשה, שתערים קשיים מרובים על הקבוצות.

חלון הראווה

מאבקי הכדורסל במיסגרת מישחקי הגמר-סל על אליפות הליגה, נמצאים בעיצומם. מישחקים אלה, יוצרים גם מאבקים אישיים בין המאמנים. לא אחת מונחת יוקרתו של מאמן בתוצאת המישחק או בתואר שישגי בסוף העונה.

היחסים בין מאמני הליגה הלאומית אינם טובים. במיוחד קיימת ביניהם מתחיות רבה על הזכות להחשב כמאמן טוב יותר. אך משום מה מתעלמים מעוזריה-המאמנים.

אלה הם ברובם בחורים צעירים, הנמצאים בראשית דרכם בשחק האיומן, ולכן נחשבת הצלחתם או אירע-צלחתם של קבוצתם כחלק ראווה שלהם לשנים הבאות. כך גם היריבות בין עוזריה-המאמנים הרבה יותר עיקשת ולא פעם נשמעות ביקורות קשות וקנאויות של האחד על רעהו.

מי שמשמש כעוזר למאמן טוב — רבים יותר סיכויו להגיע לרמת מאמן בליגה הבכירה. דוגמות של עוזרי-המאמנים, שהצליחו והתקדמו הלאה, לא חסרות. למשל, משה ויינברך בן 29, שימש כעוזרו של צביקה שרף בניבחרת-הנוער ובגלל הצלחתה הרבה הגיע לאימון ביתר תל-אביב בליגה הלאומית.

גם שם נרשמה לו עונה מוצלחת ואז מיהר לתת לו לאמן את ניבחרת-הנוער. השנה העדיף ויינברך לשמש כעוזרו של גבי היריבות בין תל-אביב, אולי מפני שחישב שעבודה במכבי תסלול דרכו לקבוצה רצינית יותר בליגה הלאומית מאשר ביתר.

עושים חלל. גם מולי קצורין שימש שנים אחדות כעוזר-מאמן במכבי רמת-גן ובביתר תל-אביב. בעיקבות שלבים אלה הגיע לאמן את מכבי דרום והצליח אף להעלותה מהליגה הארצית לליגה הלאומית.